

1. Ráno se probouzím na smrt unavený,
než přijdu k vědomí, poledne je,
jsem jako motor cestou uvařený,
kroužky spečené bez oleje,
a všude okolo mne už tramvaje zvoní,
vůněmi dnešního dne mé město voní,
a stovky aut a spěch v radostných tvářích,
co radostný člověk, to Čech, všem se to daří,
to jenom já se kaboním pod obecný vkus,
jako když na svůj vlastní, hm, jdu jak na funus.
2. Ráno mě zastihlo v posteli paní Zdeny,
co tady dělám, je trapné se ptát,
sousedi dávno mají oči otevřeny,
jenom já civím, no snad ji mám rád,
je tady kalendář, a tak jím listuji,
snad najdu jméno, kterým snad přibližně se jmenuji.
3. Nechám si přes hlavu profrčet gazík,
ať se mi konečně rozední,
ať vím, kde žijí a který jazyk
je v téhle zemi úřední,
ať pochopím století a rok, co se píše,
už když se probudím, a ne, až jdu spát,
vždyť noc rychle přeletí, zas budík je slyšet,
a odkud mají lidi na mě, hm, furt ohledy brát?
4. Až budete číst tuto mou báseň
při ranní kávě, při holení,
při cestě v autobusu, v bufetu bez ubrusu,
v bivaku na Elbrusu po rozednění,
až budete číst tyto řádky
ve frontě na celer či na mrkev,
buďte si jisti, že nešťastný blázen,
autor, je ještě mrtev,
a vyřídte paní Zdeně, že se jí klaní,
že na ni myslí denně před spaním
a nové plány že snuje, a za večeri, hm, že děkuje.